

**ΑΝΑΚΟΜΕΙΔΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ, ΤΟΥ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ**

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

**Εισ το· Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν στίχους δ , και ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια. Ήχος α . Των ουρανίων Ταγμάτων.**

Των μοναστών ποδηγέτης και ασκητών η κρηπίς, το τής Πελοποννήσου, εγκαλλώπισμα θείον, Γεράσιμος ο μέγας ο νυν παρ' ημών, ευφημούμενος άριστα, πρόκειται γαρ πανδαισία πνευματική, τοις πιστοίς πάσιν ακόρεστος.

Δεύτε χορός των αζύγων και μοναστών η πληθύς, εν τη Μονή τη θεία, Ομαλών ένθα κείται, το σκήνος του Οσίου το θαυμαστόν, Γερασίμου και πάνσεπτον, και δαψιλώς εμφορείσθε των εξ αυτού, τεραστίων τα παράδοξα.

Επί της γης αμυθήτους μάκαρ διήνυσας, ως αληθώς αγώνας, δυναμούμενος σθένει, άνωθεν του πάντων προνοητού, του και σε αναδείξαντος, εν τοις καιροίς τοις εσχάτοις ως αληθώς, ευσεβείας εις απόδειξιν.

Των Κεφαλλήνων προστάτης και ορθοδόξων κρηπίς, συ εκ Θεού εδόθης, ω Γεράσιμε όντως, φάνηθι ουν μάκαρ πάσιν ημίν, τοις εις σε καταφεύγουσιν, από παντοίων κινδύνων και πειρασμών, καθεκάστην εκλυτρούμενος.

Δόξα. Ήχος δ .

Ότε, εξεδήμησαν προς τον σον ποθούμενον Χριστόν, τότε οι θείοι Νόες, την ιεράν σου ψυχήν ανελάμβανον, Γεράσιμε θεόληπτε, και προς τας εκείσε

καταπαύσεις γηθοσύνης κατεσκήνωσας, ένθα Οσίων πάντων το πολίτευμα·
ων και τους ίσους αγώνας επί γης εξετέλεσας! όθεν συν αυτοίς μη παύση
πρεσβεύων Χριστώ τω Θεώ, υπέρ των πίστει και πόθω τελούντων, το ιερόν
σου μνημόσυνον.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τους δούλους Σου φύλαττε ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα
Σε δοξάζομεν, την ελπίδα των ψυχών ημών.

Εις τον Στίχον. Ήχος β . Οίκος του Εφραθά.

Χαίροις των μοναστών, και ιερών κλέος, σου γαρ την πολιτείαν, Γεράσιμε
θεόφρον, και Άγγελοι εθαύμασαν.

Στ.: Τίμιος εναντίον Κυρίου, ο θάνατος του Οσίου Αυτού.

Δόξα Σοι Βασιλεύ, ο των απάντων Κτίστης, ο αναδείξας κόσμω, Γεράσιμον τον
θείον, ως άλλον λαμπρόν ήλιον.

Στ.: Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Μέγιστον θησαυρόν, πλουτούμέν σε τρισμάκαρ, φρουρός γαρ και
προστάτης, εδόθης τη ση Νήσω, πηγή τε θαυματόβρυτος.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Σέλας το τριλαμπές, Πάτερ Υιέ και Πνεύμα, πρεσβείαις του Οσίου, και της
πάνανγνου Κόρης, ελέησον τους δούλους Σου.

Νυν απολύεις. Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος α . Της ερήμου πολίτης.

Των πιστών σε προστάτην, και ταχύν αντιλήπτορα, οσιώτατε Πάτερ, θεοφόρε
Γεράσιμε, ανέδειξε Θεός επί γης, ο πάντων των όντων κηδεμών· θεραπεύεις
γαρ σωμάτων, και ψυχών τα πάθη τη ση χάριτι· δόξα τω σε δοξάσαντι
λαμπρώς, δόξα τω σε θαυμαστώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου πάσιν
ιάματα.

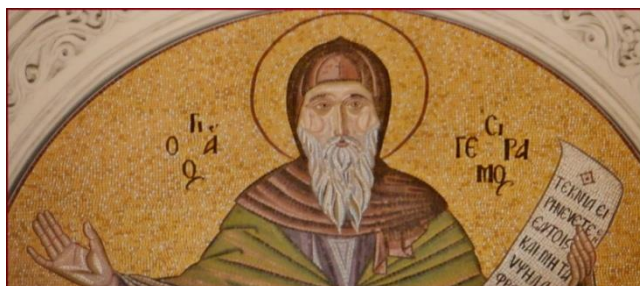
Δόξα. Όμοιον.

Των Τρικάλων τον γόνον, Κεφαλλήνων το κλείσμα, Ομαλών Μονής των
προστάτην, Σε ευφημούμεν Γεράσιμε· εβίωσας γαρ εν τη δε τη ζωή ως
άγγελος ουράνιος Θεού. Διο δόξης ηξιώθη, και αφθαρσίας σώμά σου το
πάντιμον· δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τω σε αφθαρτώσαντι, δόξα τω
δωρησαμένω σε πιστοίς πρέσβυν ακοίμητον.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Του Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε το Χαίρε, συν τη φωνή εσαρκούτο ο
των όλων Δεσπότης, εν σοι τη αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυΐδ. Εδείχθης
πλατυτέρα των ουρανών, βαστάσασα τον Κτίστην σου. Δόξα τω ενοικήσαντι
εν σοι· δόξα τω προελθόντι εκ σου· δόξα τω ελευθερώσαντι ημάς, δια του
τόκου σου.

Απόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ευλογήσαντος του ιερέως, ο Προοιμιακός, και το· Μακάριος ανήρ. Εις δε το· Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν στίχους και ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ύχος α . Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πάτερ Γεράσιμε τα σα, θεία κατορθώματα, ανθρώπων γένος εξέστησαν, ότι εν σώματι, ασωμάτων θείαν πολιτείαν ένδοξε, διήνυσας ισχύι ρωννύμενος του θείου Πνεύματος, ου και σκήνωμα περίδοxon, θεοφόρε, όντως εχρημάτισας.

Πάτερ Γεράσιμε η ση, στάσις ολονύκτιος, και των δακρύων η έκβλυσις, πάσας κατέσβεσε σαρκικός ορέξεις, προς Θεόν πτερούμενος, και νουν και της καρδιάς τα όμματα· ον καθικέτευε, δωρηθήναι ταις ψυχαίς ημών, την ειρήνην και το μέγα έλεος.

Πάτερ Γεράσιμε φωτός, θείου εμπορούμενος, κατατρυφάς τελεώτατα, των επιλάμψεων, καλλονής αρρήτου, και θείας μεθέξεως· η νυν λαμπροφανώς παριστάμενος, Χριστόν δυσώπησον, δωρηθήναι ταις ψυχαίς ημών, την ειρήνην και το μέγα έλεος.

Έτερα. Ύχος β . Ποίοις ευφημιών στέμμασι.

Ποίοις, οι ευσεβείς άσμασιν, επαινέσωμεν τον θεοφόρον, τον νεοφανέντα τοις πέρασι, και φωτί θαυμάτων αυγάζοντα, των πιστών ψυχάς τε, και καρδιάς αστέρα, αιλαμπή θείον Γεράσιμον; Φωστήρα, της Εκκλησίας διαυγέστατον, των μοναζόντων το κλέος· ον τω στέφει νίκης ως νικήσαντα τον εχθρόν, Χριστός εστεφάνωσεν, ο έχων το μέγα έλεος.

Ποίοις, ευφημιών στέμμασι, καταστέψων τον θεοφόρον, τον Κεφαλληνία κυπέρμαχον, θησαυρόν τε όντως ασύλητον, και αεί θερμότατον προστάτην,

κινδύνων, και δεινών αυτήν ρυόμενον, λοιμού τε, την απειλή εξαφανίζοντα, ταις ευπροσδέκτοις πρεσβείαις· δι' ων ημίν ίλεον, απεργάζεται τον Χριστόν, τον παρέχοντα τω κόσμω, ειρήνην και μέγα έλεος.

Ποίοις, υμνωδιών κάλλεσιν, αναδύσωμεν τον θεοφόρον, τον ουρανομύστην της χάριτος, και σεπτόν δοχείον του Πνεύματος, τον στερρόν ασκήσεως σπλίτην· τον πάντας, τους δαιμονώντας σωφρονίζοντα, και πάντας, τους ασθενούντας θεραπεύοντα, ορθοδοξίας φωστήρα, ου το σκήνος βρύει ιάματα τοις πιστοίς, ψυχής αγαλλίασιν, ευφροσύνην τε και έλεος.

Δοξα. Και νυν.

Ήχος α. Ευχαρίστω πνεύματι, χαίροντες ω Κεφαλήνες συνδράμωμεν, από οικείων δωμάτων φερόμενοι.

Ήχος πλ. α. Επαπολαύσαι επισπεύσωμεν του νεοφανούς φωστήρος, Εκκλησίας τα θαύματα.

Ήχος β. Την δε πάντιμον περικυκλούντες θήκην, ευφροσύνης τη χάριτι ευωχήσωμεν.

Ήχος πλ.β. Το θεοβράβευτον, και πανσέβαστον σκήνος θεώμενοι, τω δέει κρατούμενοι, ευσεβοφρόνως τε γεραίροντες, τον του Χριστού υπηρέτην, τον ύμνον σπεύσωμεν εκβοήσαι· Ιδού ο πανθαύμαστος Γεράσιμος προτίθεται.

Ήχος γ. Άρωμεν τοίνυν τας χείρας, και τούτον ευχαρίστως υποδεξώμεθα, ως ουρανόθεν, ημίν πεμφθέντα

Ήχος βαρύς. Δι' αυτού γαρ πάσιν ημίν πλουσίως ευεργεσίαι νέμονται, ω προσπελάζειν ου παυσόμεθα, κάντι άξιον γέρας απονέμειν αδύνατον·

Ήχος δ. Ζώντα γαρ και μετά πότμον θησαυρόν αυτόν κεκτήμεθα.

Ήχος πλ. δ. Διο Όσιε θεοφόρε, Χριστώ συν Θεοτόκω Μαριάμ αχράντω Κόρη, πρέσβευε διηνεκώς περιφρουρήσαι, και σώσαι από πάσης προσβολής εναντίας την νεολαίαν σου, την γαρ σην προστασίαν κεκτήμεθα.

Ήχος α. Εις τους αιώνας αγλαοφανώς μακαρίζοντες.

Είσοδος. Φως ιλαρόν. Προκείμενον της ημέρας. Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα· οι δε εισιν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται· ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμπουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας. Οι πεποιθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ· ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το ανάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε εστι φρόνησις ανθρώποις, και ηλικία γήρωσ βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη· και ζων μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, η δόλος απατήση ψυχήν αυτού· βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού· δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι, και εν Κυρίω ο μισθός αυτών, και η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Δια τούτο λήφονται το βασίλειον της ευπρεπειάς, και το διάδημα του κάλλους εκ χειρός Κυρίου· ότι τη δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, και τω βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν τον ζήλον αυτού, και σπλοποιήσει την κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον οσιότητα· οξυνεί δε απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τους παράφρονas· πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, και ως από ευκύκλου τόξου, των νεφών, επί σκοπόν αλούνται· και εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης· ποταμοί δε συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως, και ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς, και ερημώσει πάσαν την γην ανομία, και η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ουν βασιλείς, και σύνετε· μάθετε δικασταί περάτων γης. Ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, και γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών· ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, και η δυναστεία παρά Υψίστου.

Λιτή. Έχος α'.

Τον θεοειδή ασκητήν, και νεοφανή εκ της Εώας αστέρα, θείον Γεράσιμον ευφημήσωμεν. Ούτος γαρ έτι ζων, μεγάλως ηγωνίσαστο, ταις επαγρύπνοις

αυτού στάσεων, αμέσως παριστάμενος τω Κυρίω, διο και μετά θάνατον η θεία σορός αυτού τοις προσιούσι πηγάζει αεννάως τα θαύματα· υπέρ ων και πρεσβεύει αδιαλείπτως Χριστώ τω Θεώ δωρηθήναι αυτοίς το μέγα έλεος.

Ο αυτός.

Εν τοις επουρανίοις σκηνώμασιν Όσιε, συν ταις Αγίων χορείαις, το πνεύμά σου αιωνίως αγάλλεται, λαμπρώς δε σου το σώμα, το θείον τε και σεβάσμιον εν τη Κεφαλληνία, διασώζεται θαυματόβρυτον· δόξης γαρ παρά Θεού, οι δοξάζοντες αυτόν, τω στέφει λαμπρύνονται· διο πρέσβευε τω Κυρίω, θεοφόρε Γεράσιμε, ελέους τυχείν, τους ευσεβώς εκτελούντας την σεβάσμιον μνήμην σου

Ο αυτός.

Εθαυμάστωσεν όντως η χάρις του Πνεύματος, Όσιε Πάτερ τον βίον σου, ότι και ζων θεοφόρε Γεράσιμε, τον της γης ταις ευχαίς σου, αυχμόν διέλυσας, τη προς Θεόν παρηρησία σου, και της δωρεάς των προκρίτων αξιωθείς, νηστείαν ετέλεσας τεσσαρακονθήμερον, ουδόλως βρώσεως μετασχών· και μετά θάνατον αύθις το γύναιον έσωσας του βυθού, και του δαίμονος, και τοις πάσιν τρανώς διαβεβαιοίς, την χάριν την ένθεον, την εν σοι ενεργούσαν αιμίμητε, τοις αιτούσι προχέων αεννάως τα θαύματα, και πρεσβέυων υπέρ των ψυχών ημών.

Ο αυτός.

Συν ταις άνω χορείαις εν Ουρανοίς σου το πνεύμα αγαλλεται Γεράσιμε Όσιε, σώμα δε σου το θείον εν τη των Όμαλών Μονή διασώζεται θαυματόβρυτον, ευωδιάζον τους προσπελάζοντας, και μετ' ευλαβείας τούτο ασπαζομένους· ούτω γαρ Θεός τους αυτόν αντιδοξάζει δοξάζοντας· ον ικέτευε θεοφόρε εκ κινδύνων ημάς ρυσθήναι και σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Ήχος δ'.

Ότε εξεδήμησας θεοφόρε Γεράσιμε, προς τον σον πλάστην και Δημιουργόν Χριστόν τον Θεόν, παρήσαν αι Όσιαι μονάζουσαι, και θρηνούσαι και λέγουσαι· Διδάσκαλε μη εάσης ημάς ορφανάς, ων δι' οίκτον εδόμησας το θείον Μονύδριον, εν ω αι προστρέχουσαι, των βιοτικών θορύβων διασώζονται· διο πρέσβευε θεομακάριστε Χριστώ τω Θεώ, τοις ευσεβώς εκτελούσι την μνήμην σου, δωρηθήναι ιλασμόν, και το μέγα έλεος.

Ο αυτός.

Δεύτε άπαντες πιστοί προς τον Όσιον δράμωμεν Γεράσιμον· ου τα παλαίσματα, και τας θείας αριστείας εκμιμούμενοι ύμνοις και ωδαίς αυτόν καταστέψωμεν, βοώντες προς αυτόν εκτενώς· μη αποκάμης ταις πρεσβείαις σου Πάτερ δεόμεθα, πρεσβεύειν τω πάντων δοτήρι Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς των Ορθοδόξως, τελούντων την θείαν, και πανίερον μνήμην σου.

Ο αυτός.

Πάτερ Γεράσιμε, νέος Αθλητής τοις παλαίσμασι της συνειδήσεώς σου αναδειχθείς όργνον γεγονόςα του Αγίου Πνεύματος, ου τη ελλάμψει

εμπνευσθείς, Μονήν εκ βάθρων θείαν ανήγειρας, και ωκοδόμησας, εν η τας ευχάς σου προσανεπέμψω Θεώ· διο και εν αυτή ασκούσαι μονάστριαι, την στην ετήσιον μνήμην, ολοσχερώς εκτελούσαι μνήμην, γεραίρουσι τον σε δοξάσαντα Κύριον· Ον εκτενώς ικέτευε, σωθήναι τας ψυχάς των ορθοδόξωσ, εκτελούντων σου το μνημόσουνον.

Δόξα. Ήχος πλ. α'.

Βασιλεύ Ουράνιε, οίδα πόσα δύνασαι εκτελείν θαυμάσια, τον θείόν σου καταπλουτίσας Γεράσιμον τον θεόφρονα· πεφυτευμένος γαρ εν τω οίκω σου, εξήνθησε δικαίως, και της Κεφαλληνίας επλήθυνε τα πνευματικά σπέρματα, υπογραμμός, και τύπος αυτή τε και ημίν ταισ θείαισ αρεταίσ γενόμενος· διο ταισ του Οσίου ικεσίαισ, ως παρρησίαν έχοντες πολλήν, της Βασιλείασ σου αξίωσον ημάσ, τους πίστει και πόθω εορτάζοντασ, την αισειεβάστον μνήμην αυτού.

Και νυν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν Σε Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομέν Σε οι πιστοί κατά χρέοσ, την πόλιν την άσειστον, το τείχοσ το άρρηκτον, την αρραγή προστασίαν και καταφυγήν των ψυχών ημών.

Εις τον Στίχον. Ήχος πλ. α'. Χαίροις ασκητικών αληθώς.

Χαίροις Κεφαλληνίας στερρόν, Θεού προνοία, και εδραίον κραταίωμα, ο μύστησ ομού και φύλαξ, και αντιλήπτωρ θερμός, παρέχων πάσι, την βοήθειαν· αεί γαρ πλουτούμέν σε εν κινδύνοισ υπέρμαχον, επίκουρόν σε συμπαθή εν ταισ θλίψεσι, περιστάσεων του λοιμού ημάσ σώζοντα, Φρούρει ουν δυσωπούμέν σε, Γεράσιμε Όσιε, την νήσον ταύτην και πάντασ, τους εκτελούντασ την μνήμην σου, εκ πάσης ανάγκησ, και Χριστόν αεί δυσώπει, υπέρ της ποιίμνησ σου.

Στ.: Τίμιοσ εναντίον Κυρίου, ο θάνατοσ του Οσίου Αυτού.

Χαίροις, της Εκκλησίασ Χριστού, αστήρ ο νέοσ ο αεί διαυγέστατοσ, τω κάλλει ωραϊσμένος, της ισαγγέλου ζωής, αρετών τε θείαισ λαμπηδόσεσι, ψυχή τε και σώματι, καθαρόσ δι' ασκήσεωσ, Τριάδοσ όντωσ, τω φωτί λαμπρυνόμενοσ· ο ταισ λάμψεσι, των ενθέων σου πράξεων, άπασι την εράσιμον, εμφανίωσ απόλαυσιν, διαγωγής εναρέτου, ευφραινομένησ τον Κύριον· Αυτόν εκδυσώπει, παρασχείν τοισ σε τιμώσι, το μέγα έλεοσ.

Στ.: Μακάριοσ ανήρ ο φοβούμενοσ τον Κύριον.

Πλούτοσ και θησαυρόσ αρετών, και αγάπησ θείοσ μύστησ γεγένησαι, δοξάζωσ μόχοισ και πόνοισ τον εν υψίστοισ Θεόν· ευκλεώσ διο σε αντεδόξασε, θαυμάτωσ φαιδρότητι στεφοδότησ ο πάνσοφοσ, πηγήν τοισ πάσι, καθιστών σε ακένωτον, τα ιάματα, του παρέχειν τοισ χρήζουσιν, δαίμονασ εκδιώκειν τε, Γεράσιμε Όσιε, και σου το πάνσεπτον σκήνοσ, εις ευωδιάσ απόλαυσιν, πιστοίσ παρασχείν τε, πρεσβευτήν σε και προστάτην και αντιλήπτορα.

Δόξα... Ήχοσ πλ δ .

Των Μοναστών τα πλήθη, τον καθηγητήν σε τιμώμεν, Πατήρ ημών Γεράσιμε· δια γαρ σου την τρίβον, την όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωνεν. Μακάριος ει τω Χριστώ δουλεύσας, και εχθρού θριαμβεύσας την δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε και Δικαίων· μεθ ὧν πρέσβευε τω Κυρίω, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νυν... Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, η τον Θεον αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού του Υψίστου, σων ικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν των πταισμάτων, νυν τας ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Νυν απολύεις. Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος α . Της ερήμου πολίτης.

Των πιστών σε προστάτην, και ταχύν αντιλήπτορα, οσιώτατε Πάτερ, θεοφόρε Γεράσιμε, ανέδειξε Θεός επί γης, ο πάντων των όντων κηδεμών· θεραπεύεις γαρ σωμάτων, και ψυχών τα πάθη τη ση χάριτι· δόξα τω σε δοξάσαντι λαμπρώς, δόξα τω σε θαυμαστώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου πάσιν ιάματα.

Δόξα. Όμοιον.

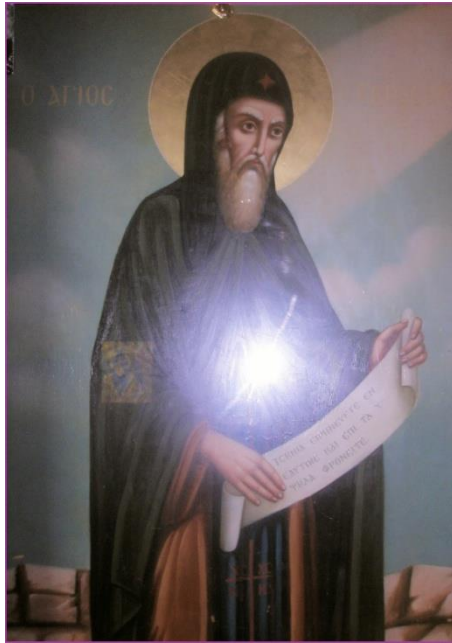
Των Τρικάλων τον γόνον, Κεφαλλήνων το κλέϊσμα, Ομαλών Μονής των προστάτην, Σε ευφημούμεν Γεράσιμε· εβίωσας γαρ εν τη δε τη ζωή ως άγγελος ουράνιος Θεού. Διο δόξης ηξιώθη, και αφθαρσίας σώμά σου το πάντιμον· δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τω σε αφθαρτώσαντι, δόξα τω δωρησαμένω σε πιστοίς πρέσβυν ακοίμητον.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Του Γαβριήλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε το Χαίρε, συν τη φωνή εσαρκούτο ο των όλων Δεσπότης, εν σοι τη αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυΐδ. Εδείχθης πλατυτέρα των ουρανών, βαστάσασα τον Κτίστην σου. Δόξα τω ενοικήσαντι εν σοι· δόξα τω προελθόντι εκ σου· δόξα τω ελευθερώσαντι ημάς, δια του τόκου σου.

Απόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετά την α' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ήχος α . Τον τάφον Σου Σωτήρ.

Τον νέον ασκητήν και Χριστού υπηρέτην, Οσίων καλλονήν, Ιερέων το κλέος, Γεράσιμον υμνήσωμεν, και ωδαίς μεγαλύνωμεν, ως ασκήσαντα και των δαιμόνων τα στίφη, εκνικήσαντα τη του Σταυρού πανοπλία και ρώμη και χάριτι.

Δόξα.

Τον βίον ευσεβώς, επί γης εκτελέσας, δοχείον καθαρόν, συ του Πνεύματος ώφθης, φωτίζων τους πίστει σοι, προσιόντας μακάριε· όθεν αίτησαι, τον σον Δεσπότην φωτίσαι, τας ψυχάς ημών, των ανυμνούντων σε Πάτερ, θεόφρων Γεράσιμε.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Παρθένος αληθώς, προ του τόκου Παρθένε, παρθένος αληθώς, εν τω τόκω Παρθένε, παρθένος αειπάρθενος, μετά τόκον διέμεινας· όθεν δέομαι, ως ηγεμών των παρθένων, παρθενεύειν με, νοΐ ψυχή σώματί τε, ενίσχυσον Δέσποινα.

Μετά την β' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ήχος γ'. Την ωραιότητα.

Άπαν το φρόνημα, σαρκί εμάρανας, βίου ορθότητα, ασκήσας άριστα, και των καμάτων αμοιβήν, τα θαύματα εκομίσω, όθεν και το σκήνός σου, το σεπτόν και σεβάσιμον, βρύει τα ιάματα, τοις εις μετά πίστεως προσπίπτουσι τη θεία σκέπη, Πάτερ θεόφρον Γεράσιμε.

Δόξα.

Τρίβον διώδευσας, τοις πλείστοις άβατον, εις τεσσαράκοντα, ημέρας άσιτος, ως ο Δεσπότης γαρ και συ, διήνυσας θεοφόρε· όθεν και ηξίωσαι, χαρισμάτων

αντάξια, το σκήνος γαρ σου Άγιε, αφθαρσία δεδόξασται· διο ευχαριστούντες βώμεν· δόξα Θεώ τω στεφοδότη.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Άπαν το φρόνημα, σαρκός εμάρανας, βίου ορθότητα, ασκήσας άριστα, και των καμάτων αμοιβήν, τα θαύματα εκομίσω· όθεν και το σκήνός σου, το σεπτόν και σεβάσμιον, βρύει τα ιάματα, τοις προς σε μετά πίστεως, προσπίπτουσι τη θεία σου σκέπη, Πάτερ θεόφρων Γεράσιμε.

Μετά τον Πολυέλεον, Κάθισμα. Ήχος πλ. δ . Την σοφίαν και Λόγον.

Εγκρατεία και πόνοις και προσευχαίς, την ψυχήν σου κοσμήσας θεοπρεπώς, γέγονας συμμετοχος των Αγγέλων μακάριε, και των θαυμάτων όντως χαρίσματα έλαβες του ιάσθαι τας νόσους των πίστει τιμώντων σε, όθεν και δαιμόνων, απελαύνεις τα πλήθη, και παρέχεις ιάματα τοις ανθρώποις Μακάριε. Θεοφόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ των πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Και νυν... Θεοτοκίον.

Του ηλίου νεφέλη του νοητού, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, άσπιλε, αμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, την σκοτεινήν ψυχήν μου τυφλώπτουσαν πάθεσι, της απαθείας αίγλη καταύγασον δέομαι, και μεμολυσμένην, την καρδίαν μου πλύνον, ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, και του ρύπου με κάθαρον, ίνα πόθω κραυγάζω σοι· Θεοτόκε πανύμνητε, πρέσβευε τω σω Υιώ και Θεώ, των πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι τοις ευσεβώς προσκυνούσι τον πανάγιον τόκον σου.

Είτα, το α' Αντίφωνον του δ' Ήχου.

Προκείμενον Ήχος δ': Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Στιχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου Αυτού.

Ευαγγέλιον Οσιακόν.

Ο Ν' ψαλμός.

Δοξα... Ταις του Σου Οσίου...

Και νυν... Ταις της Θεοτόκου...

Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β . Στ.: Ελέησόν με ο Θεός...

Γεράσιμε Όσιε, τη πολιτεία ισάγγελε, και πιστέ θεράπων Χριστού, ως έχων παρρησίαν προς τον Σωτήρα Χριστόν, περίσωζε ημάς ταις ευπροσδέκτοις πρεσβείαις σου, από παντοίων κινδύνων, ότι προς σε καταφεύγομεν.

Είτα, οι Κανόνες· της Θεοτόκου (της Τρίτης εσπέρας του α' ήχου, εκ του Θεοτοκαρίου του Αγαπίου του Κρητός) εις στ μετά των Ειρμών, και του Αγίου δύο εις η .

Ο α' Κανών του Αγίου, ου η ακροστιχίς: Μέλπω γέρας τιμήεν ασκητήν νέον. Μητροφάνους Ναυπλιώτου.

Ωδή α . Ήχος α . Χριστός γεννάται.

Μηδείς σου άλλος Γεράσιμε, νεοφανής εφάμιλλος γέγονε, βίον εναθλών ασκήσεως, ένθεον θεωρίας αξιωθείς, θείας επιπνοίας, ως ο θείος Μωϋσής πανσόφως ένδοξε.

Ένθους εγένου πανόλβιε, εν θείαις προσευχαίς σου ιστάμενος, Θεόν ενορών παντέλειον, όμματι διανοίας καθαρτικώ· όθεν συναυλίξη, τοις Οσίων Ασκητών Πάτερ σκηνώμασι.

Λαμπρός ο βίος σου ένδοξε, εις άπαντα τον Κόσμον εξέλαμψε, φαιδρός καταστίλβων Όσιε, θείαις σου αριστείαις πλουτποιεέ, των απαυγασμάτων, των εκ Θεού, του πάντα λόγω τεκτήναντος.

Θεοτοκίον.

Σαρκόσ φανείς μοιωώματι, ο Λόγος του Πατρός παναμώμητε, εκ Σου τεχθήναι ηυδόκησε, πάσαν την αμαρτίαν την του Αδάμ, πάναγνε και Εύας απέτεμε· δια Σου θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Ο β' Κανών του Αγίου, ου η ακροστιχίς εν τη η και θ Ώδή: Ο Ιωάννης.

Ωδή α . Ήχος δ' . Θαλάσσης το ερυθραίον.

Τον νουν μου, ταις σαις πρεσβείαις Άγιε λαμπρώς οδήγησον, και το της γλώττης άμουσον σοφέ, ίν' αξίως αγώνας τους σουσ, και διαυγή παλαίσματα, κροτών αινέσω αγαλλομενος.

Τον πόθον των γεννητόρων ένδοξε, ουδέν λελόγισαι την προς Θεόν προκρίνας βιωτήν, εξ ονύχων διο απαλώ πάντα λιπών Γεράσιμε, Χριστού τοις ίχνεσιν εβάδισας.

Τερπνότης, η των παρόντων ρέουσα ουδόλωσ ίσχυσε, το στιβαρόν αμβλύνας της ψυχής, και το φίλτρον το προς τον Χριστόν, ω κολληθείς κατέλιπες, πάσαν επίκληρον απόλαυοιν.

Θεοτοκίον.

Την μόνην, εν γυναιξίν απείρανδρον Αγνήν τιμήσωμεν ικετικώς βοώντες προς αυτήν, Γερασίμου λιταίς του σεπτού, και σαις πρεσβείαις Άχραντε, τήνδε την ποιίμνην σου διάσωσον.

Ωδή γ. Τω προ των αιώνων.

Πάσάν σου την σάρκα, υπετάξω νηστείαις τω πνεύματι, και κακουχίαις των δαιμόνων, και ενέδρας τας τούτων, σαυτόν Πάτερ καθηράμενος, ολοσχερώς εκολλήθης Χριστώ τω σε καταστέψαντι.

Ώφθης εκ κοιτίας, καταγώγιον θείον του Πνεύματος, φωταγωγούμενος ταις τούτου, επιπνοίαις παμμάκαρ, ένθεν φωτός έμπλεος γενόμενος, και θείω λάμψει τον νουν, Πάτερ αυγαζόμενος.

Γένος σου θεόφρων, και πατρίδα και πλούτον κατέλιπες, ακολουθήσας εκ καρδιάς, προσταγαίς του Δεσπότου, ένθεν τούτω παριστάμενος, καθικετεύεις Αυτόν εκτενώσ, υπέρ των υμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Η αγιωτέρα, γενομένη των άνω δυνάμεων, Συ ει Παρθένε Θεοτόκε, προστασία και σκέπη, των Σοι προστρεχόντων άχραντε, μη σουν παρίδης ημάς εκτενώς, αίνόν Σοι προσάγοντας.

Έτερος. Ευφραίνεται επί σοι.

Ως έμπορος νουνεχής, των επιγείων τα τερπνά ήλευσας, πλούτον ποθών ένδοξε, τον αληθινόν και αίδιον.

Το φρόνημα της σαρκός, θεοφιλώς δουλώσας τω Πνεύματι, σκεύος εχρημάτισας, και λαμπρόν δοχείον του Πνεύματος.

Εργάτης ως αληθώς της αρετής εδείχθης Γεράσιμε, νουν και την διάνοιαν, άνω προς Θεόν έχων άτρεπτον.

Θεοτοκίον.

Συντήρει Μήτηρ Θεού, εξ επηρείας τήνδε την ποιίμνην σου, ήτις εν σοι πέποιθε τη ση αρωγή καταφεύγουσα.

Κάθισμα. Ήχος πλ.δ' . Την σοφίαν και λόγον.

Γεννητόρων τον πόθον υπεριδών, και Χριστόν αγαπήσας ολοσχερώς. αυτώ ηκολούθησας, μέχρι τέλους αοίδιμε· τον γαρ σταυρόν σου άρας, επ' ώμων ανέδραμες, εις αβάτους; ερήμους, διάγων ως άσαρκος· όθεν και πλουσίας αμοιβάς των σων πόνων, εδέξω μακάριε, εκ χειρός του Κυρίου σου, θεοφόρε Γεράσιμε. Πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω την Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα.

Τας ευχάς σου συν δάκρυσι ταπεινοίς, έτι ζων αναφέρων προς τον Θεόν, αυχμόν λύεις ένδοξε, τον της γης ως φιλόστοργος, μετά δε πότμον πάλιν εξάγεις το γύναιον, το εμπεσόν εις φρέαρ, ωθήσει του δαιμόνος· όθεν των θαυμάτων, την θεόπνευστον χάριν, τοις πάσι πιστούμενος, εκτελείς τα τεράστια, δαιμονώνοντας ιώμενος, ασθενούντας ρωννύμενος, θλίψεων λοιμού και δεινών, την σην νήσον πάντοτε ρυόμενος, και τοις θερμώς προσιούσι, τας αιτήσεις δωρούμενος.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Την Βασίλισσαν πάντες δεύτε πιστοί, την Μητέρα του πάντων Δημιουργού, εν φωναίς μεγαλύνωμεν, και υμνούντες βοήσωμεν· η της χαράς αιτία, Παρθένε πανύμνητε, τους τιμώντάς Σε σώζε, και σέπε πρεσβείαις Σου, εκ πειρασμών παντοίων, και νόσων και θλίψεων, έχεις γαρ ως Μήτηρ, του Θεού παρρησίαν, οικτείρειν βραβεύειν τε, νοσημάτων την ίασιν· δια τούτο βοώέν Σοι· πρέσβευε τω Σω Υιώ και Θεώ, των πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοις ευσεβώς προσκυνούσι τον πανάγιον Τόκον Σου.

Ωδή δ . Ράβδος εκ της ρίζης Ιεσσαί.

Έφθασας Αγγέλων την πληθύν, βιώσας υπέρ άνθρωπον, και αριστεύσας εν γη ως άσαρκος, εδείχθης τοις μονασταίς, θείον όντως έσοπτρον, πάσας λαμπηδόνας αποπέμπων, της χάριτος του Θεού, θείαις αγλαΐαις κοσμούμενος.

Ράβδος σου η θεία και σεπτή, θαυμάτων πλήρης γέγονε, και νοσημάτων πάντων εκάστοτε, απήλαυνε τα δεινά, πάθη και οιδήματα, των μετ' ευλαβείας προσπιπτόντων αυτή, εξ ελικρινούς, Πάτερ θεοφόρε ψυχής αυτών.

Αγώνας ενθέους επί γης, παμμάκαρ εκτετέλεκας, δικαιοσύνης νόμω επόμενος, και πόνων την αμοιβήν, άπασαν καρπούμενος, τους της αρετής καρπούς εδρέψω, και εκομίσω εκεί, των θείων σου άθλων τον στέφανον.

Θεοτοκίον.

Αγίων Αγγέλων στρατιαί, υμνήσαι ου δεδύνηται, και κατ' αξίαν εγκωμιάσαι σε, του πάντων Δημιουργού Μητέρα την άσπιλον· Όνπερ ημών αεί δυσώπει, κινδύνων και πειρασμών, ελευθερωθήναι τους δούλους Σου.

Έτερος. Επαρθέντα σε ιδούσα.

Οι εν πίστει προσιόντες, θείω τεμένει, τω σω σεπτώ Γεράσιμε θεόληπτε Μάκαρ, ρώσιν εκ ποικίλων παθών, αφθόνως λαμβάνουσι, ύμνον ευγνωμόνως σοι άδοντες.

Ο τα πάντα προγιγώσκων, την σην καρδίαν ειδώς ευθείαν, όλην κεκραμένην τω φίλτρω, έρωτί τε τω προς αυτόν, ως λύχνον μονάζουσιν, έδειξε Γεράσιμε λάμποντα.

Ως υψίκομον ωράθης δένδρον παμμάκαρ, σοις οχετοίς δακρύων αρδευόμενος, Πάτερ τεραστίων καρπούς, εκφέρων τοις χρήζουσι, πάντων των δεινών εξαιρούμενος.

Θεοτοκίον.

Την υπέραγνον Μητέρα σου εις πρεσβείαν, συν τω σεπτώ και θείω ποιμένι Γερασίμω, άπαντες δούλους σου πιστούς, Οικτίρμον δεχόμενος ταύτην σου την ποιμήνην στερέωσον.

Ωδή ε . Θεός ων ειρήνης.

Σαρκός έξω Πάτερ, εγένου αεί, αρετήν εξασκήσας την άύλον, και βίον ανεπίληπτον τελέσας εμφανώς, πάσι τοις εν τω κόσμω, τα σα εκμιμουμένοις, κατορθώματα θεία, μάκαρ θεόληπτε Γεράσιμε.

Την σην πολιτείαν, ανθρώπινος νους, εννόησαι θεόφρων ουκ ίσχυσε, και τρόπους των αγώνων σου των θείων και σεπτών, ους περ επολιτεύσω έτι ζων εν τω κόσμω, υπέρ ημών πρεσβεύων Θεώ, τω πάντων βασιλεύοντι.

Ιδών σου το άπλαστον, ο πάντων Θεός, και ησύχιον Πάτερ και άκακον, εδόξασεν, ετίμησε στεφάνοις αρετών· ένθεν περιχορεύεις ουρανόις παστάσι, υπέρ ημών πρεσβεύων Θεώ, τω πάντων βασιλεύοντι.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος Παρθένε, εκ Σου προελθών, απορρήτως αφράστως επέφανε, και αύθίς Σε κατέλιπεν αγνήν και καθάραν, ώσπερ ης προ του τόκου, και εν τόκω, και μάλλον μετά τόκον, μένεις αγία αειπάρθενος.

Εξέστη τα σύμπαντα

Ικέσιον δέησιν, της σης ποιίμνης Γεράσιμε, ένδοξε αυτής θείε προστάτα, δέξαι και ρύσαι εκ πολεμίωv εχθρών, ταις σαις προς τον εύσπαγγνον Θεόν, ιεραίς εντεύξεσιν, διασώζωv ακλόνητον.

Αγέλην την θείαν σου, ην εκ Θεού πεπίστευσαι, ένδοξε Γεράσιμε παμμάκαρ, τήρει απήμονα εξ εχθρών δυσμενών, παντοίω τε άλλων δυσχερών, την σεπτώς υμνούσάν σε και πιστώς μεγαλύνουσαν.

Εόρτιον σήμερον, εν τη σεπτή κοιμήσει σου, πάσα η πληθύς αϋλων νόων, δήμος Οσίωv, και των Δικαίωv ομού, κροτεί συν ημίν χαρμονικώς, αίνόν σοι προσάγοντες, και τω Κτίστη Γεράσιμε.

Θεοτοκίον.

Χριστόν η κύήσασα, αυτόν ημίν ευΐλατον, ποιήσον ως Μήτηρ του ελέους, άφεςιν δούναι, των επταισμένων Αγνή, και θείας αξίωσον τρυφής, τους εις σε ελπίζοντας, και προς σε καταφεύγοντας.

Ωδή στ . Σπλάγγωv Ιωvάν.

Μέγα αληθώς, νεόδητον έρεισμα, εδόθης ημίν, θείε Γεράσιμε, Εκκλησία δε, Ορθοδόξω ετέθης ως θείος πυρός, διαλάμπωv αενάως εν τοις θαύμασιν· ούτω γαρ ο πλουσιόδωρος, βραβεύειν οΐδε, τους αυτού θεράποντας.

Ήρθης από γης, εις ύψος αιθέριον, Αγγέλοις σκυών και αγαλλόμενος, και κατέλιπες, μοναζούσαις την θείαν ευλόγησιν· ειρηνεύειν ταύτας, και την μνήμην σου, μάκαρ εκτελείν σοι πάντοτε, ίνα εύροιεν χάριν και έλεος.

Έδου σου εις γην, το σκήνος θεόπνευστε, και εν Ουρανοίς το θείον πνεύμά σου, μεταβέβηκεν εκ φθοράς εις αθάνατον εύκλειαν, και Τριάδι τη Αγία, νυν παρίσταται, ήπερ και πρεσβεύεις πάντοτε, υπέρ πάντων των πίστει υμνούvτων σε.

Θεοτοκίον.

Λάμψον εν εμοί, το φως το απρόσιτον, Παρθένε αγνή αιμακάριστε, και πανάμωμε, μεσιτείαις Σον Υιόν ίκέτευσον, και δυσώπησον Αυτόν θεοχαρίτωτε, δούναί μοι τελείαν άφεςιν, των κακών, οις αυτόν παρεπίκρανα.

Έτερος. Θύσω σοι μετά φωνής.

Άνωθεν, παρά Θεού, την χάριν δεξάμενος, του εκτελείν τας ίάσεις, τους προς σε εκ πίστεως προσιόντας σε, διασώζεις παντοίας βλάβας θείε Γεράσιμε.

Ήμβλυνας, τας του εχθρού επάρσεις Γεράσιμε, τας τούτου παγίδας συνθλάσας, συμμαχία θεία ενισχυμένος, και διέβης προς γαληνούς, λιμένας, γηθόμενος.

Φύλαττε τους σε υμνούvτας πόθω Γεράσιμε, και την σην μνήμην τελούvτας, επηρείας πάσης απηλλαγμένους, και αξίους ημάς ουρανίου δόξης ποιήσον.

Θεοτοκίον.

Ύψιστε παμβασιλεύ Θεέ πολυέλεε, της σης Μητρός ικεσίαις, και του θείου δούλου σου Γερασίμου, ημάς πάντα, σους δούλους ρύσαι πασης κακώσεως.

Κοντάκιον. Ήχος γ . Η παρθένος σήμερον.

Ευχαρίστοις άσμασι των Κεφαλήνωv η Νήσος, προσκαλείται σήμερον των Ορθοδόξωv τα πλήθη, μέγιστον νεοφανέντα εγκωμιάσαι, καύχημα

Ορθοδοξίας αναφανέντα τον Γεράσιμον τον θείον, τον ρυστην ταύτης ομού και πρόμαχον.

Έτερον. Ήχος δ'. Επεφάνης σήμερον.

Εγκρατείας Όσιε τον νουν καθάρας, και αγνεΐα σώματος καταλαμπρύνας την ψυχήν, ανεπτερώθης προς άληκτον και θείαν δόξαν Χριστού του Θεού ημών.

Ο Οίκος.

Σε τον επί γης νεοφανέντα αστέρα και βίω αγγελικών παραδόξως πολιτευσάμενον, και ταις φεγγοβόλοις των θαυμάτων ακτίσι τηλαυγώς αναλάμπσαντα και σεπτόν δοχείον του Πνεύματος χρηματίσαντα, και τω νοητώ στερεώματι της Εκκλησίας τεθέντα και πάσιν άφθονος τα ιάματα αναβλύζοντα, στέμμασιν ευφημιών αναδύομεν και ανυμνούντες κράζομεν· την Μονήν, και την Νήσόν σου, Άγιε περίσωζε αεί ταις πρεσβείαις σου, παντός κινδύνου απήμονας· σε γαρ φρουρόν και φύλακα και προστάτην θερμότατον κέκτηται· και το θείόν σου σκήνος σέβουσαι πόθω το θαυματόβρυτον ακαταπαύστως βοώσί σοι· Χαΐροις το ημών καύχημα Όσιε, ο αναπτερωθείς προς την άληκτον, και θείαν δόξαν Χριστού του Θεού ημών.

Συναξάριον.

**Τη Κ τοῦ αὐτοῦ Μηνός, η ανάμνησις της
ανακομιδής των λειψάνων του Οσίου Γερασίμου του
εν Κεφαλληνία**

Γεράσιμος κάλλιστον ήρατο στέφος,

Εκ της άνωθεν δεξιός του Κυρίου.

Ούτος ο Όσιος και νεοφανής αστήρ Γεράσιμος, εκ της περιφήμου Πελοποννήσου ανέτειλεν εξορμώμενος, εκ κώμης λεγομένης Τρίκκης, κατά δε την κοινήν συνήθειαν Τρίκκαλα λεγομένης. Τούτου δε γονείς ευσεβείς και ευγενείς και πλούσιοι σφόδρα ετύγχανον, ων ο μεν πατήρ Δημήτριος, η δε μήτηρ Καλή ωνομάζοντο, τουπίκλην δε Νοταράδων. Γεννηθείς τοίνυν ο μακάριος εξ αυτών, ευθύς εις την των ιερών γραμμάτων εκδίδοται μάθησιν, δεξιός δε τυχών φύσεως την θείαν γραφήν εκπεπαιδευτο. Απαναστάς δε της πατρίδος, τη της Ζακύνθου νήσω επιβαίνει, εν η διατρίψας ολίγον, έξεισι ταύτης και την Ελλάδα πάσαν περινοστήσας, εις Θετταλίαν αφίκετο. Είτ' άνεισιν εκείθεν εις Εύξεινον Πόντον, μεθ' ον εις Βυζάντιον, και Προποντίδα, και Χαλκηδόνα, αλλά και τα πέριξ δε του Βυζαντίου είασε περιελθών ανιστόρητά τε και αθεώρητα κακείθεν απάρας, το αγιώνυμον όρος του Άθω καταλαμβάνει, ένθα τα κάλλιστα της αρετής παρά των εκείσε ασκουμένων μοναχών απερρανίσαστό τε και απεδρέψατο, ιδίως δε, εν τω κελλίω της Αγίας Τριάδος, το ευρισκόμενον αποκάτω του κυριακού της Ι. Σκήτης της Αγίας Άννης. Διεγνωκώς δε εκείθεν απάραι, τους ιερούς και σεβασμίους τόπους της Ιερουσαλήμ καταλαμβάνει, προσκυνήσαι και αυτούς επειγόμενος, έπειτα και το άγιον όρος το Σίναιον, και Αντιόχειαν, και Αλεξάνδρειαν, και Δαμασκόν, και πάσαν την Αίγυπτον, και Λιβύην, και την Εώαμ σχεδόν πάσαν ειπειν. Εν Ιεροσολύμοις δε παροικήσας, χειροτονεΐται παρά του αγιωτάτου και μακαριωτάτου πατριάρχου κυρίου Γερμανού, του τηνικαύτα τον θρόνον του Αγίου Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου ιθύνοντος, υποδιάκων, διάκων, και πρεσβύτερος. Πρότερον κανδηλανάπτης εν τω Αγίω Τάφω χρόνον ένα ποιήσας, υπηρέτησε δε καν τούτοις, και τω αγίω τούτω πατριάρχη έτη

δώδεκα. Εποίησε δε και εν τω Ιορδάνη ποταμώ το τεσσαρακονθήμερον μύστης διατελέσας κατά μίμησιν του Χριστού, και αύθις επανήλθεν εις το πατριαρχείον. Μη δυνηθείς δε εκείσε διαμείναι μέχρι της αυτού βιωτής, έκδοσιν συγχωρήσεως παρά του αγιωτάτου πατριάρχου ητήσατο απελθείν όπου αν βούλοιο. Ενθέντοι απάρας εκείθεν την των Κρητών νήσον, φθάσας αφήκτο. Ταύτης δε εκβάς, εις Ζάκυνθον προσαποπλέει, εν και την ασκητικήν διαγωγήν μετιών εν πέντε τοις έτεσι παρωκηκώς, ως άσαρκος εν σαρκί ηγωνίζετο τη θεία δυνάμει ρωννύμενος. Εν οις χρόνοις τοις των εβδομάδων μηνσίν ην εσθίων άνευ άλατος κολοκύνθην, τον δε επίλοιπον χρόνον όσπρια ην αυτώ η τροφή, και αυτά, άνευ άρτου βεβρεγμένα. Ο δε τόπος εν ω ησκειτο ο Άγιος, σπήλαιον ην, εν ω διήγε μονώτατος. Απήρε δε εκείθεν, και εις Κεφαλληνίαν

την αντικρύ Ζακύνθου νήσον διεπορθμεύσατο. Η και επιβάς, ένδεκα μήνας έντινι τόπω σπηλαία καλουμένω πέντε έτεσιν παρώκησεν. Είτα, προσαναβάς εις τόπον τινά Ομαλά ονομαζόμενον πλησίον κωμοχώρων τυγχάνοντα, ευρίσκει ναόν τινά παλαιόν εν αυτώ, όνπερ ανανεώσας εκ βάθρων, ωκοδόμησε τούτον και μετήγαγεν εις μοναστήριον γυναικειόν. Εδείματο δε εν αυτώ και οικίσκους, και κέλλας συν τω τούτων περιτειχίσματι. Ένθα, κανονικάς εικοσιπέντε τω αριθμώ συναγήωχε και νέαν Ιερουσαλήμ τον θείον ναόν επωνόμασε, και οσημέραι τας μοναζούσας διετέλει διδάσκων την πνευματικήν, και ισάγγελον πολιτείαν. Ταύταις δε συνών και αυλιζόμενος, μεγάλους αγώνας δια νηστείας και κακουχίας του σώματος, και στάσεως ολονύκτου επεδείξατο. Έφθη δε διηνεκώς τι εν τη υπ' αυτού οικοδομηθήση μονή, τι εν άλλω τόπω, πριν εκείσε ελθείν χρόνους τριάκοντα, άρτου το σύνολον μη γευσάμενος. Καθαγιάσας ουν εαυτόν, και δάκρυσι ποταμηδόν αποπλύνας και εκκαθάρας, και θαυμάτων χάριν παρά Θεού ειληφώς, του Αγίου Πνεύματος γέγονε καταγώγιον. Ου, τη επιλάμψει και αίγλη ανομβρίας ούσης ύδωρ δια προσευχής καταγαγών ικανώς την γην κατήρδευσεν. Έτι δε και δαιμονώντας ιάσατο, και ασθενούσι την ρώσιν εχαρίσατο. Φθάσας δε εις βαθύτατον γήρας, και πολλών θαυμάτων πλήρης γενόμενος, και γνους την αυτού τελευτήν προ ημερών, και τας μοναστρίας συγκαλεσάμενος, και αυταίς συνταξάμενος, και κατηγήσας αυτάς, και συγχώρησιν παρ' αυτών εξαιτήσας, και επευλογήσας αυτάς, και πάσι χριστιανοίς την τελείαν συγχώρησιν δεδωκώς, και επευξάμενος τω Θεώ, το πνεύμα παρέθετο, ζήσας τα πάντα έτη εβδομήκοντα, και μικρόν τι προς. Έζησε δε εξότου εις την μονήν αφίκετο, ενιαυτούς δέκα προ τοις εννέα. Τους δε λοιπούς ένθεν κακείθεν περινοστών διετέλεσεν, ως είπωμεν ανωτέρω. Τα δε άλλα θαύματα, και τας εν γη αυτού έτι ζώντος παλαιίστρας, και αριστείας και αγρυπνίας και κατατήξεις του σώματος, και τας των δακρύων πηγάς και επιρροάς, και προς τους υπεναντίους αγώνας και παρατάξεις, αδύνατον γραφή παραδοθήναι. Εκοιμήθη δε ο Άγιος ούτος Γεράσιμος, εν έτει χιλιοστώ

πεντακοσιοστώ εβδομηκοστώ εννάτω, Αυγούστου δεκάτη πέμπτη. Αλλ' επειδή εν ταύτη τη ημέρα εορτάζεται και η της Θεομήτορος μετάστασις, δια τούτο η του Αγίου τούδε μήμη μετετέθη τη επομένη ημέρα ιστ .

Τα δε μετά τον θάνατον αυτού θαύματα, α το άφθαρτον αυτού ιερόν λείψανον όσαι ώραι τυγχάνομεν διατελεί, αφήμι ταύτα λέγειν, και επεκδιηγείσθαι πάμπολλα όντα. Εμός δε όμως αξιομνημονεύτου

μνημονεύσαντες, τα λοιπά καταλείψομεν. Γυνή τις εκ δαιμονικής ενεργείας ενδιατρίβουσα τη μονή εις το φρέαρ κατήχθη, και ανήχθη αβλαβής του Αγίου επιφανέντος αυτή, και βαστάζοντος ταύτην. Ου την φωνήν την συνήθη ακούσασαι αι κανονικάι, νυκτός ούσης, ηγέρθησαν κύκλω περισκοπούμεναι, είπου φωνής αύθις της του Αγίου ακούσαιεν. Εκζητήσασαι δε και την γυναίκα ευρείν εν ω τόπω κατώκει, ουχ εύρον. Δαίμονι γουν ην κάτοχος η γυνή, μη ευρούσαι δε το παράπαν αυτήν, παρακύπτουσι και εις τι φρέαρ εκεί πλησίον, ιδείν μήπου εξ επηρείας του δαίμονος καταπέπτωκε. Παρακύψασαι δε, ορώσιν αυτήν επιφερομένην τοις ύδασιν, ώσπερ τινός ταύτην αοράτως βαστάζοντος, εξαγαγούσαι δε ταύτην του φρέατος, έμαθον παρ' αυτής, ότι ο Άγιος επιφανείς ταύτην εβάσταζεν. Ου και της ηδύστης και γλυκείας φωνής αυτήκοοι εγένοντο αι μονάστριαι. Αίτινες το παράδοξον τούτο θεασάμεναι, δόξαν τω πάντων δωτήρι Θεώ και τω Αγίω ανέπεμψαν τω αντιδοξασθέντι υπό του δοξάσαντος αυτόν μεγάλου Θεού ζώντι και τεθνεώτι. Εισί δε και έτερα άτα πλείστα ως προεόρηταί μοι τα τοπυ Αγίου θαύματα και τεράστια. Δια δε το πλήθος, τούτο μόνον ως αναγκαίον εις μέσον εις μνήμην παρήχθη. Τα δε άλλα παραλείφθησαν, τούτο μεν, ότι τοις πιστεύουσιν ικανόν εστίν εξ όνυχος τον λέοντα εικάσαι. Τούτο ε, ότι τοις απιστούσιν ουδ' όλος ο λέων φαινόμενος πείσειεν. Τοις δε αμφιβάλλουσι, τω του Αγίου λειψάνω προσείτωσαν, και όψονται ου μόνον σώμα άφθορόν τε και ακέραιον, αλλά και πάσης ευωδίας και ιαμάτων πηγήν ανεξάντλητον. Ην δε ο Άγιος κατά την ιδέαν του σώματος όμοιος τω Αγίω Θεοδοσίω τω Κοινοβιάρχη, πλην του γενείου, υπεξάνθιζε γουν κατά τον πόγωννα ο Άγιος ούτος.

Τη αυτή ημέρα, Μνήμη του Αγίου Μάρτυρος Αρτεμίου

Ο πάντα λαμπρός Αρτέμιος εν βίω,

Τμηθείς απήλθεν εις υπέρτατον κλέος.

Ούτος ο μακάριος Αρτέμιος, δουξ και αυγουστάλιος Αλεξανδρείας γενόμενος και πατρίκιος ετιμήθη υπό του μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου. Του δε αποστάτου Ιουλιανού δραξαμένου την βασιλείαν και τους χριστιανούς τιμωρουμένου εν Αντιοχεία, αυτόκλητος εις τον αγώνα ο μακάριος έρχεται· και την παρανομίαν αυτού διελέγξας, τύπτεται βουνεύροις ωμοίς και τριβόλοις οξέσι τον νώτον ξέεται και ογκίνους τας πλευράς και τα βλέφαρα διαπείρεται και υπό λιθοξόων μεγίστης πέτρας διαιρεθείσης μέσον εμβάλλεται· και της πέτρας μέσον απολειφθείς, οφθαλμών στερείται, τα έγκατα τη γη συνελαύνεται και τελευταίον την δια ξίφους δέχεται τελευτήν.

Τη αυτή ημέρα, Μνήμη της Οσίας Ματρώνης της Χιοπολίτιδος

Λιπούσα κόσμον εμπλέων ακοσμίας.

Χριστώ προσεισί νυμφικώς η παρθένος.

Αύτη η Οσία και θαυματουργός Μήτηρ ημών Ματρώννα, ήτον από την νήσον Χίον, από το χωρίον το καλούμενον έτι και την σήμεραν Βολισσόν, το οποίον είναι εις το επάνω και βόρειον μέρος της Χίου. Και ο μεν πατήρ αυτής ωνομάζετο Λέων, η δε μήτηρ Άννα, οι οποίοι ήσαν ευσεβείς Χριστιανοί, και με όλα τα Χριστιανικά ήθη και έργα κεκοσμημένοι, προσέτι και εις τον

πλούτον και εις τα αλλά κοσμικά αγαθά ήσαν επισημότεροι των άλλων του χωρίου. Είχον δε αυτοί και άλλας εξ θυγατέρας, και με την Μαρίαν επτά. (Μαρία γαρ ωνομάζετο η Αγία, και μετωνομάσθη ύστερον Ματρώνα). Αύτη λοιπόν η Μαρία, (η οποία ήτον η μικρότερα των άλλων θυγατέρων) όταν ήλθε καιρός να την υπανδρεύσουν οι γονείς της, δεν ηθέλησεν, αλλ έπρόκρινεν, ως φρόνιμη, να φυλάξη παρθενίαν και καθαρότητα, δια να γένη νύμφη καλή και άμωμος του αθανάτου νυμφίου Χριστού. Αλλ' επειδή η αληθής παρθενία και αφθορία, δεν είναι εύκολον να κατορθωθή μέσα εις τον κόσμον, εις την συναναστροφήν των πολλών, ομοίως και τα άλλα καλά, με τα οποία φαιδρύνεται η λαμπάς της παρθενίας, μέσα εις τον κόσμον, απαντώσι πολλά εμπόδια. ηιά τούτο τρωθείσα η μακαρία από τα γλυκύτατα βέλη του θείου ερωτος, αναχωρεί κρυφίως εκ της συγγενείας της, αφήνει τον πατέρα και την μητέρα και τας αδελφάς της, και έρχεται εις τα βουνά του χωρίου, οπού καλείται Κατάβασις, και εκεί άνοιξε το στάδιον των ασκητικών της αγώνων, και την κατά των παθών και των δαιμόνων έστησε πάλην· νηστεύουσα, αγρυπνούσα, και μόνη μόνη τω Θεώ προσευχομένη η αιόδιμος. Πλην, αυτή μεν έχαιρε και εδόξαζε τον Θεόν, λυτρωθείσα των ταραχών και των θορύβων του κόσμου, οι δε γονείς της αγνοούντες τι έγινε, και που εκατήνησεν, ελυπούντο με υπερβολήν, και δεν έπαυον από το να την ζητούν να την εύρουν. Και λοιπόν, ευρόντες αυτήν δεν έκριναν εύλογον να την αφήσουν εκεί μόνην, αλλά την επαρακίνησαν να έλθη εις το οσπήτιόν των, και αυτή υπήκουσεν ως Θεού δούλη, εις το ευλογοφανές πρόσταγμα των γονέων της, και ήλθεν εις την πατρικήν της οικίαν, και εις μεν τα αλλά υπετάσσετο χριστομιμήτως, και υπήκουεν εις αυτούς με πολλήν ταπεινώσιν, εις το να υπανδρευθή όμως παντελώς δεν υπήκουεν· όθεν βλέποντες εκείνοι πως δεν τους υπακούει, και γνωρίσαντες το αμετάθετον της γνώμης της, και τον πολύν πόθον οπού είχε της μοναδικής ζωής, τέλος πάντων της έδωκαν την άδειαν να υπάγη να ησυχάση, και να πολιτεύηται την κατά Θεόν πολιτείαν, οπού ευχαριστείται και αρέσκεται· αλλά και την γονικήν της κληρονομίαν εξεχώρισαν, και την άφησαν εις την εξουσίαν της, να την οικονομήση ως θέλει. Η δε κυριώνυμος Μαρία, και της Αειπαρθένου και Θεοτόκου Μαρίας άμωμος Νύμφη, τα μεν κινητά πάντα τα εμοίρασε κατά την εντολήν του Κυρίου εις χήρας και ορφανά και πτωχούς· τα δε ακίνητα, χωράφια δηλαδή και αλλά παρόμοια, τα άφησεν εις τας αδελφάς της, να τα καλλιεργούν, και να τα επιμελώνται, έως οπού να την φωτίση ο Θεός να τα οικονομίση κατά το θέλημά του, προς ψυχικήν της ωφέλειαν. Και λοιπόν, αφ' ου ούτω καλώς διετάξατο τα εαυτής πάντα, άφησε την Βολισσόν, και ήλθε πάλιν εις την Κατάβασιν, εις το πρώτον της ησυχαστήριον, την δε ολίγην εκείνην τροφήν, οπού ήτον αναγκαία προς σύστασιν του σώματός ης, δια να μην αποθάνη από την παντελή ασιτίαν, εφρόντιζε και της την έφερνε μία της αδελφή. Έμενε δε εκεί εις την Κατάβασιν ησυχάζουσα και αγωνιζομένη τρεις ολοκλήρους χρόνους, αλλά κατά μεν το σώμα ευρίσκετο εις την Κατάβασιν, κατά δε την ψυχήν και την καρδίαν και την διάνοιαν, ευρίσκετο εις την ανάβασιν και εις το ύψος του ουρανού, φανταζομένη τα ανεκλάλητα εκείνα κάλλη και τας ωραιότητας και αναβάσεις εν τη καρδία αυτής διατιθεμένη κατά τον Προφήτην.

Μετά δε τους τρεις χρόνους, θέλων ο φιλόανθρωπος Θεός να φανέρωση τον κρυπτόμενον θησαυρόν, δια να πλουτήση και άλλους με τον ουράνιον πλούτον των αρετών, και να θσέη τον λύχνον επάνω εις την λυχνίαν, δια να φωτίση και οδηγήση και άλλους εις οδόν σωτηρίας, καθώς έδειξαν τα πράγματα ύστερον, ενέπνευσεν εις την διάνοιαν της λογισμών αγαθόν, και πόθον έβαλεν εις την καρδίαν της θερμόν, να καταβή εις την χώραν, οπού ήσαν τότε πολλά γυναικεία Μοναστήρια, δια να εύρη παραδείγματα αρετών, και να υποταχθή εις γερόντισσαν, κατά τους νόμους της μοναδικής πολιτείας. Ελθούσα λοιπόν εις την χώραν, και τα εν αυτή γυναικεία Μοναστήρια θεωρήσασα, και πολλών εναρέτων καλογραιών τας αρετάς μιμησαμένη, ως πάλαι ο μέγας Αντώνιος, εύρεν εν μικρόν Μοναστήριον, και της ήρεσε περισσότερον από τα αλλά, επειδή ήσαν εις αυτό τρεις μόνον μονάζουσαι, μήτηρ και δύο θυγατέρες, και ήτον μεγάλη ησυχία και ειρήνη. Όθεν, τας παρεκάλεσε να δεχθούν και αυτήν εις την συνοδίαν των, και αυτάι την εδέχθησαν, βλέπουσαι την σεμνότητα και ευταξίαν της, και το ταπεινόν της ήθος. Και έμενεν υποτασσομένη εις αυτάς, και δοκιμαζομένη εις τους κόπους και τας κακοπαθείας της ασκήσεως. Δεν απέρασεν όμως πολύς καιρός και εφάνησαν, η μάλλον ειπείν έλαμψαν αι αρεταί της, και των προτέρων της ασκητικών πόνων οι πνευματικοί καρποί εγνωρίσθησαν, όθεν την εκούρευσαν Καλογραιαν, και το μοναδικόν σχήμα την ενέδυσαν, και αντί Μαρίας μετωνομάσθη Ματρώνα. Και όσον οι χρόνοι της προέβαινον, και η ηλικία της ηύξανε, τόσον και αύτη προέβαινε και επρόκοπτεν εις νέους αγώνας και ασκητικούς πόνους, και ηύξανε και επερίσσευεν εις τας αρετάς· όθεν και εξεδόθη η φήμη της, και, πολλές άλλας επαράκίνησε, και παρεκίνει καθ' έκάστην και ήρχοντο εις το Μονήδριον εκείνο και εκοινοβίαζον. Αλλ επειδή η Εκκλησία των ήτον πολλά μικρά (ωσάν οπού δεν ήτον εκκλησία Μοναστηρίου, αλλ ήτον γονική και κτητορική των τριών εκείνων Μοναχών) επειδή λέγω είχον στενοχωρίαν εις την Εκκλησίαν, λέγει εν μία των ημερών η Ματρώνα προς την γερόντισσαν της· θέλεις κυρία μου, να μεγαλύνωμεν τον Ναόν τούτον, και να κτίσωμεν και μερικά κελλία; Ναι, απεκριθη εκείνη, πολλά το ηγάπουν κυρία μου και εγώ να γένη αυτό οπού λέγεις, αλλά τι να κάμω; Γνωρίζεις και εσύ ότι έξοδα δεν έχω. Μη σε μέλει, της λέγει η Ματρώνα, και ο Κύριος οικονομεί, και της εφανέρωσε, πόθεν εδύναντο να εύγουν τα έξοδα της οικοδομής· και ούτω λαβούσα την άδειαν, επώλησε τα ακίνητα πράγματα οπού είχεν εις την Βολισσόν, και πρώτον μεν έκτισεν ένα λουτρόν μετά γνώμης και αδείας της γερόντισσας, δια να λούονται οι πτωχοί και ξένοι, κατά την συνήθειαν, οπού είχον τον καιρόν εκείνον οι άνθρωποι, έπειτα αρχίζει την οικοδομήν του Ναού.

Τι δε ο αρχέκακος και μισόκαλος; επιχειρεί ο πονηρότατος να την ρίψη εις κανέν άτοπον. Όθεν, εκεί οπού ήνοιγαν οι εργάται τα θεμέλια, να και φαίνεται έξαφνα εις μεγάλος θησαυρός· αλλ ήθελεν απορήσει τις, τι κακόν ενδέχεται να πάθη η Οσία, από την εύρεσιν του θησαυρού; εκείνος μόνος ο δόλιος και πανούργος ηξεύρει τους δόλους και τας πανουργίας του· ίσως εδοκίμασε να την ρίψη εις φιλαργυρίαν, η εις υψηλοφροσύνην, πως τάχα έφθασεν εις μεγάλα μέτρα αρετής, και ο Θεός δια την αρετήν αυτής, της έδωκε τον ανέλπιστον θησαυρόν. Η δια τούτο, η δια άλλο αίτιον, εκείνος ο πονηρότατος ηξεύρει την πονηρίαν του. Και ο πανάγαθος και φιλόανθρωπος

Θεός δεν τον εμπόδισεν, αλλά τον άφησε, δια να νικηθή και να καταισχυνηθή από την απάθειαν της Οσίας, καθώς ποτέ ενικήθη και από την απάθειαν και αφιλάργυρον γνώμην του μεγάλου Αντωνίου, όταν του έδειξεν εις την έρημον τον θησαυρόν· ότι δεν εχάρη, ουδέ εσκίρτησεν η Οσία, ιδούσα παρ ελπίδα τον θησαυρόν, καθώς ήθελε κάμει άλλος εμπαθής και φιλάργυρος, αλλά τι; πίπτει παρευθύς εις θερμήν δέησιν και ικεσίαν, και, Κύριε Ιησού Χριστέ, έλεγε μετά δακρύων, ει μεν το χρυσίον τούτο είναι απεσταλμένον από την χάριν σου, φανέρωσε το εις ημάς, ει δε είναι από πανουργίαν του δαίμονος, ας αφανισθή. Ταύτα προσευξαμένης της Αγίας, (ω του θαύματος!) ευθύς εφάνη το λαμπρότατον χρυσίον, εσβεσμένα κάρβουνα· και όλοι οι ιδόντες και ακούσαντες το παράδοξον τούτο, εδόξασαν τον εν τοις Αγίοις αυτού δοξαζόμενον Θεόν. Και ούτω η μεν Οσία εδοξάσθη δια την απάθειαν και την προς τον Θεόν παρρησίαν της, ο δε διάβολος κατησχύνθη, και το εναντίον από εκείνα οπού εδολιεύθη να κάμη, εγένετο. Επειδή η μεν Ματρώνα μετά των συνασκουμένων, έλαβε θάρρος πολύ εις την οικοδομήν του Ναού, οι δε δουλεύοντες έγιναν προθυμότεροι εις το έργον των, από την θαυματουργίαν ταύτην.

Αφ ού δε ετελείωσε τον Ναόν (με την βοήθειαν του Αγίου μεγαλομάρτυρος Αρτεμίου εις του οποίου το θείον όνομα ετιμάτο) τότε ετελείωσε και η γερόντισσά της την πρόσκαιρον ταύτην ζωήν, και απήλθεν εις την αιώνιον, αι δε συνασκούμεναι αδελφαί, παρεκάλουν θερμώς την Ματρώνα να δεχθή την προστασίαν και ηγουμενίαν του Μονηδρίου, και τέλος πάντων και μη θέλουσαν την εψήφισαν Ηγουμένην, και υπετάσσοντο εις αυτήν. Επειδή δε εις τα γυναικεία Μοναστήρια συνηθίζουν να λέγουν την Ηγουμένην Κυράν, την έλεγον ούτως· όθεν, επεκράτησεν έκτοτε, και λέγεται ακόμη και την σημερινον Αγία Κυρά. Αγκαλά και τα κύρια της ονόματα Μαρία και Ματρώνα, τούτο δηλούσιν, ήγουν Κυρία, ως και το επίθετον, και οικείως και καταλλήλως, και ως από θείαν νεύσιν της εδόθησαν όλα. Ότι, ου μόνον φερωνύμως εκυρίευσεν τα πάθη και τον κόσμον και τους κοσμοκράτορας, αλλά και αυτόν τον θάνατον τον κυριεύοντα παντός του ανθρωπίνου γένους εκυρίευσεν και ενίκησεν, και ωςάν ένα ύπνον τον απέδειξε· και ακούσατε, δια να θαυμάσητε, και να πιστωθήτε την αλήθειαν.

Τον καιρόν οπού εξουσίαζον οι Γενουβέζοι την Χίον, ήλθε πλήθος πολύ, από εν βάρβαρον έθνος της Δύσεως, άνθρωποι βάρβαροι, και κατά την γλώσσαν, και κατά το ήθος αγριώτατοι και απανθρωπότατοι, και έκαμνον πολλές αρπάγας και ζημίας εις την Χίον. Ελθόντες δε και εις το Μοναστήριον της Οσίας, ώρμησεν εις από αυτούς, ο πλέον αναιδέστερος και αναισχυντότερος των άλλων, να βιάση μίαν Καλογραίαν, αλλ ὦ του θαύματος! παρεμβαλεί Άγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αυτόν, και ρύσεται αυτούς· έφθασεν η θεία δίκη τον άδικον, και έπεσε την ώραν εκείνην νεκρός εις την γην. Η Οσία λοιπόν, ήτις είχεν όλην της την ελπίδα και την πεποίθησιν εις τον Θεόν, και εκείθεν εζήτει δια προσευχής την βοήθειαν, βλέπουσα τούτο, εδόξασε την ταχείαν του Θεού αντίληψιν, αλλά και εσπλαγχνίσθη τον άσπλαγχνον εκείνον βάρβαρον, και προσευξαμένη εις τον Θεόν, τον έχοντα ζωής και θανάτου την εξουσίαν, τον ανέστησε με θαύμα και έκπληξιν των ιδόντων και ακουσάντων το γεγονός. Αφ οὔ δε τον ανέστησε, και ετρόμαξε με τα δύο ταύτα, με τον θάνατον λέγω και την ανάστασιν, τους φοβερούς

εκείνους βαρβάρους, έχουσα τον καιρόν επιτήδειον, τους ενουθέτησεν ως έπρεπε, και τους απέλυσεν· οι δε ανεχώρησαν εκ της Χίου έμφοβοι και έντρομοι. Όθεν, ελθόντες και δευτέραν φοράν, δεν ετόλμησαν να υπάγουν πλέον εις το Μοναστήριον της Αγίας, και όχι μόνον τούτο, αλλά και εις όλην την πόλιν εφάνησαν ημερώτεροι και φιλανθρωπότεροι, και τα πρότερα δεινά δεν ετόλμησαν πλέον να κάμουν.

Πλην, το να αναστήση δια προσευχής τον νεκρόν η Οσία, ήτον της θείας χάριτος κατόρθωμα, και της προς Θεόν παρρησίας της ένδειξις· το δε να αποθάνη και αυτή η ίδια ως άνθρωπος, είναι της ανθρωπίνης φύσεως νόμος κοινός, και χρέος απαραίτητον. Όθεν, όταν ευδόκησεν ο αθάνατος αυτής Νυμφίος Χριστός, να την παραλάβη δια θανάτου εις τους αθανάτους και ουρανόους νυμφώνας αυτού, και να την αναπαύση από τους ασκητικούς αυτής κόπους εις την αιώνιον εκείνην μακαριότητα του ουρανού, τότε της απεκάλυψε προ επτά ημερών, το μακάριον τέλος της, και την προς αυτόν εκδημίαν της, και μικρόν ασθενήσασα, επροσκάλεσε τας αδελφάς και υποτακτιτάς της, και τας ενουθέτησεν ως μήτηρ, και τας εσυγχώρησεν, είτα και αύτη, συγχώρησιν λαβούσα παρ εκείνων, και όλα τα Χριστιανικά τελέσασα, και την κοινωνίαν των αχράντων Μυστηρίων δεξαμενή, παρέδωκε την αγίαν της ψυχήν εις τας αχράντους χείρας του ψυχοσώστου Θεού. Εκοιμήθη δε η Αγία αύτη εν έτει από Χριστού 1462, τη κ' του Οκτωβρίου, και ετάφη το ιερόν αυτής σώμα εις τον Ναόν οπού έκτισεν η ίδια. Ο δε των θαυμασίων Θεός, ον εδόξασε με τους ασκητικούς της αγώνας, και με τας αρετάς της, την εδόξασε μετά θάνατον με την θείαν του χάριν, και ανέδειξεν εις τους ανθρώπους τα θεία της λείψανα, και τον ιερόν της Ναόν, πηγήν θαυμάτων αένναον, και ιατρείον άμισθον παντός πάθους, και πάσης ασθενείας.

**Τη αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Εβόρης και Ενόης,
λιθοβοληθέντες τελειούνται.**

Λίθοις Εβόρην και σύναθλον Ενόην,
Λίθων λάτραι κτείνουσιν αθλητοκτόνοι.

**Τη αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Ζεβινάς, Γερμανός, Νικηφόρος και
Αντωνίνος, ξίφει τελειούνται.**

Ξιφος Ζεβινάν, Γερμανόν, Νικηφόρον.
Συν Αντωνίω δεικνύει νικηφόρους.

Τη αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Μαναθώ η παρθένος, πυρί τελειούται.
Τι και καθαρής εις το πυρ βεβλημένη,
Αγνή Μαναθώ, πνεύμα σώμα παρθένε;

Τη αυτή ημέρα, Μνήμη του Αγίου Βασιλείου, επισκόπου Τραπεζούντος.

**Τη αυτή ημέρα, η ανάμνησις της ανακομιδής των λειψάνων του Οσίου
Γρηγορίου του Καλλίδη.**

Ταις αυτών αγίαις πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ . Οι παίδες ευσεβεία συντραφέντες.

Νηφάλιος και φρόνιμος εγένου θεοφόρε, προς Θεόν πτερούμενος, θείαις εμπρέπων καλλοναίς, μη πτοούμενος παγίδας, ανεβόας μάκαρ του αλάστορος· ο των Πατέρων Θεός ευλογητός ει.

Ανέβης εις ύψος, προτιμήσας των ενύλων, και γηϊνών πάνσοφε, τα δι' αιώνος αγαθά, και την άρρητον τερπνότητα, ανεβόας ψάλλων Άγιε· ο των Πατέρων Θεός ευλογητός ει.

Στενήν και τεθλιμμένην, διοδεύσας τρίβον Όσιε, την λίαν εύρες και φαιδράν, την ανάγουσαν εις ύψος μετάρσιον, και βοών ολοψύχως τω Δεσπότη Σου· ο των Πατέρων Θεός ευλογητός ει.

Και γλώσση και καρδία, σοι προσφέρω την ωδήν θεσπέσιε, την ταπεινήν τε και οικτράν, και θερμώς ταύτην υπόδεξαι, και Χριστόν υπέρ ημών αεί δυσώπησον, του οικτειρήσαι και σώσαι θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε Θεοτόκε, την ψυχήν μου κεκακωμένην πάθεσι, σώσον και ίασαι αυτήν, μεσιτείαις ευπροσδέκτοις Σου, και εκ πάσης αμαρτίας έκπλυνον, η τον Θεόν ασπόρως συλλαβούσα.

Ουκ ελάτρευσαν.

Τοις κροτάφοις σου ανάπαυσιν ουκ έδωκας, Πάτερ Γεράσιμε, ουδέ τοις σοις νυσταγμόν, βλεφάροις Μακάριε, ου σαρκός άνεσιν, καταγώγιον, έως σαυτόν ετέλεσας, της Τριάδος Θεοφόρε.

Τους αγώνας ούσπερ έτλης, έτι ζων μετά σαρκός Γεράσιμε, ουκ εξαρκεί ανθρωπίνη, γλώσσα προσφέγγασθαι· δι' ων σοι Κύριος, εις αντάμειψιν, χάριν θαυμάτων δέδωκεν, ιατρεύειν πάσαν νόσον.

Ακεσώδυνον το σώμά σου το πάνσεπτον, Θεός ανέδειξε, διατηρήσας αυτό ακέραιον, άφθορον Πάτερ Γεράσιμε, τοις ορώσιν, ευωδίαν βλύξον άρρητον, και διώκον πάσαν νόσον.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε τον ύμνον ημών πρόσδεξαι, ον σοι προσάγομεν, και ρύσαι πάσης οργής, λοιμού τε κακώσεως, πόρρωθεν βάλλουσα, την δαιμόνιον πληθύν, της θείας ποιμένης σου, ευλαβώς σε ανυμνούσης.

Ωδή η . Θαύματος υπερφυούς.

Ήστραψεν η φαεινή σου Πάτερ μνήμη, απαυγάζουσα τοις εν τω κόσμω, φωτισμόν και έλεος πάσι χριστιανοίς, παρρησία σου παμμάκαρ ευπροσδέκτω αεί· διο ανυμνούντές σου την μνήμη Θεόν σέβομεν, και υπερυψούμεν Αυτόν εις τους αιώνας.

Τάγματα και σύστημα αζύγων, ιερέων και μοναζουσών άμα Θεότητα, τους ιδρώτας Όσιε, και καμάτους επί της γης, ους υπέστης καθορώντα, σε τιμώσιν αεί· διο ανυμνούντές σε κραυγάζομεν· ευλογείτε η κτίσις πάσα τον Κύριον, και υπερυψούτω εις πάντας τους αιώνας.

Ἦκει σου ἡ πάνσεπτος, καὶ θεία μνήμη τοῦ τιμίου σου θείου λειψάνου, συγκαλούσα ἅπαντας εἰς ἐστίᾳσιν πνευματικῆν, καὶ θαυμάτων προσπηγάζουσα ἐνέργειαν· διὸ εὐφροσύνως σε γεραίρομεν, εὐλογούντες τοὺς ἀγώνάς σου θαυμάσιε, καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτοὺς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σέσωσαι ἡ πεπτωκυῖα πάλαι φύσις, τῶν ἀνθρώπων διὰ Σοῦ Παρθένε, καὶ Θεῷ διήλακτε τῷ σεπτῷ Σοῦ τοκετῷ, καὶ τὰ κάτω συν τοῖς ἄνω ἀναμίνγνυται· διὸ ἀνυμνοῦντές Σε δοξάζομεν, τὴν Μητέρα τοῦ Δεσπότη καὶ πανύμνητον, καὶ ὑπερυψοῦμέν Σε πάντες εἰς αἰῶνας.

Ἄτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὅλον σου τὸν βίον διανύσας, ἐν κόποις καὶ κακουχίαις ταῖς τοῦ σώματος, εὐρες τὴν αἰώνιον, ὄντως πανευφρόσυνον, ἐν οὐρανοῖς ἀπόλαυσιν, Ἄγγελοι σύσκηνος, καὶ πάντων τῶν Ὁσίων τοῖς δήμοις, συνδοξάζων τούτοις Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἴσον σου τὸν δρόμον ἐκτελέσας, Ὁσίοις καὶ ἱεράρχαις, καὶ Δικαίοις τε, ἴσον καὶ τὸν στέφανον, πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφας, ἐν οὐρανοῖς ἐπάξιον τῆς σῆς ἀσκήσεως συγχαίρων, συνυμνῶν τὴν Τριάδα· ἣν καθικετεῦων ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση.

Ὡσπερ σου τὸ σῶμα διεσώσω ἀμόλυντον ἠδονῆς θείε Γεράσιμε, οὕτω καὶ ἀφθάρτισε, σώσας τε ἀκέραιον, εὐωδιάσας Κύριος, καὶ ἀπειργάσατο, νοσοῦσιν ἀμισθὶ ἰατρεῖον, πᾶσι προσιοῦσιν αὐτῷ μετ' εὐλαβείας.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Παρθένε Θεοτόκε, ἀπάντων ἀμαρτωλῶν τὸ καταφύγιον, καὶ τὸ ἱλαστήριον, τοὺς εἰς σε προστρέχοντας, μετ' εὐλαβείας ἅπαντας, καὶ σοὶ κραυγάζοντας, ἀσπόρως ὡς Χριστόν τετοκυῖα, τούτον δυσωπούσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση.

Ὡδή θ . Μυστήριον ξένον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν λάτριν τῆς Τριάδος, Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Νεότητος ἄνθος, καὶ κάλλος ἐμάρανας, τῆς σαρκὸς πανόλβιε τὰς ἀτάκτους ἀναπαύσεις, καὶ κινήσεις ὑπεριδῶν, ἐν οἷς ἐλαμπρύνθη σου ὁ νοῦς πρὸς Θεόν, καὶ ἡ ψυχὴ, ὅν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν λάτριν τῆς Τριάδος, Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Ἐξάισιον βίον, ὀρώντες σου Πάτερ, οἱ καλῶς ἀσκουμένοι, συν ἅμα κανονικαῖς, ἀπεθαύμασάν σε ἐξιστάμενοι, ἐν ὧ ὡσπερ τὶς αἰθέριος, ἀνέπτῃς εὐκλεῶς, Θεόν γεραίρων τὸν παντάνακτα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν λάτριν τῆς Τριάδος, Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Ὀλόφωτον αἰγλήν, λαβῶν καὶ ἀθάντον, ἐκ Θεοῦ θεόληπτε, ἀπεφάνθης ζῶν, καὶ μετὰ τέλος θαυμάτων ὑπουργός, ἐν οἷς ὑπὲρ πάντων ἰκέτευσον Θεόν, τὸν ἐπὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ σε καταστέψαντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν λάτριν τῆς Τριάδος, Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Ναόν καθαρόν, Θεός σε ευράμενος, μεγάλως εδόξασε, και χαρισμάτων χάριν επλούτισε, και εστεφάνωσεν, εν ω μεσιτεύεις τούτον εκτενώς, καταπεμφθήναι τοις πιστοίς το μέγα έλεος.

Θεοτοκίον.

Μεγάλυνον ψυχήν μου, την λυτρωσαμένην ημάς εκ της κατάρας.
Απόρρητον τόκον ορών, και παράδοξον, ουρανόν την μήτραν Σου, θρόνον Χερουβικόν την νηδύν Σου, Παρθένε Μαρία, εν η ανεκλήθη ο ακώρητος, Χριστός ο Θεός, Ον ανυμνούντες μεγαλύνομεν.

Έτερος. Άπας γηγενής.

Μεγάλυνον ψυχή μου τον νεοφανέντα Γεράσιμον τον θείον.
Νεύσον προς ημάς, πιστώσ αθροισθέντας τω σω Ναώ, προσψαύοντας, εν πίστει και πόθω, σορόν σου την θείαν μάκαρ Γεράσιμε, και εξ αυτής παντός κακού ρώσιν λαμβάνοντας, ταις λιταίς σου ταις σεπταίς προς Κύριον, ας προσφέρων μη παύση δεόμεθα.

Μεγάλυνον ψυχή μου τον εν τοις κινδύνοις ρύστην και προστάτην, Γεράσιμον τον θείον.

Νάουσαν πηγήν, σορόν σου Γεράσιμε, Χριστός ανέδειξε ήνπερ και αφθάρτισεν, εις δόξαν όντως λαμπράν ορώντων σε, των ιαμάτων χάριν τοις πάσχουσι βλύζουσαν, και δαιμόνων φάλαγγας ελαύνουσαν, εξ ανθρώπων πιστώσ προσιόντων σοι.

Μεγάλυνον ψυχή μου της Ορθοδοξιας το καύχημα το μέγα Γεράσιμον τον θείον.

Ηύγασαν φαιδρώς, καθάπερ ο΄Ηλιος, θείοι αγώνές σου, και τα κατορθώματα, άπερ ειργάσω πάτερ Γεράσιμε, δι' α Χριστός αμείβων σε λαμπρώς εδόξασε, συν Αγίοις ον περ και δυσώπησον δι' ημάς τους τελούντας την μνήμην σου.

Μεγάλυνον ψυχή την τιμιωτέραν των άνω στρατευμάτων.

Συ ως αληθώς δοχείον του πνεύματος εδείχθης Δέσποινα, ον γαρ ουρανός και γη χωρήσαι όλως Θεόν ου δύναται, εν ση γαστρί εχώρησας· ον εξευμένισον, Γερασίμου και ταις σαις δεήσεσι, δι' ημών των πιστώσ ανυμνούντων σε.

Εξαποστειλάριον. Εν Πνεύματι τω ιερώ.

Εν αρετή διέπρεψας, και ασκήσει παμμάκαρ, σημειοφόρος γέγονας, και λαμπρός υπηρέτης, Χριστού του παμβασιλέως, και Θεού των απάντων, ω και πρεσβεύεις θεόφρων, υπέρ ημών των σων δούλων, των εκ πόθου την σεπτήν, θείαν σου μνήμην τελούντων.

Έτερον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Προστάτην σε θερμοτατον, Κεφαλληνία κέκτηται, φρουρόν τε φύλακα ρύστην, διο λαμπρώς την σην μνήμην, πανηγυρίζει κράζουσα· αεί σέκεπε την Νήσόν σου, και φύλαττε απήμονα λοιμού λιμού, και κινδύνων Γεράσιμε θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, της ακωρήτου Τριάδος, δοχείον γεγενημένη, εν ω Πατήρ ηυδόκησεν, ο δε Υιός εσκήνωσε, και Πνεύμα το πανάγιον, επισκιάσαν Σοι Κόρη, ανέδειξε Θεοτόκον.

Αίνοι. Ήχος πλ. δ'. Τι σε νυν καλέσωμεν.

Τι σε νυν προσείπω θαυμάσιε; οδηγόν της ευσεβείας αρετήν υπογραμμόν; ασκητήν; ότι γενναίως παρετάξω τους εχθρούς. Προφήτην; ότι προύλεγες τα μέλλοντα. αλείπτην; ότι πάσιν εχορήγησας. Πολλά σου τα κατορθώματα, και μείζονα τα χαρίσματα, ικέτευε του σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Τι σε ονομάσω Γεράσιμε; χορηγόν τοις ενδεέσι, και προστάτην ορφανών, και διδάσκαλον παντοίων νοημάτων ευσεβών, και πέλεκυν, εκκόπτοντα ζιζάνια, της πλάνης, και απάτης των αιρέσεων· πολλά σου τα προτερήματα, και άξια τα χαρίσματα, ικέτευε, του σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Τι σε νυν προσφθέξομαι Όσιε; Ουρανόν; ότι την δόξαν διηγήσω του θεού. Ποταμόν; ότι ηρδεύσω πάσαν άγονον ψυχήν. Ναμάτων, ζωηρρύτων πηγών άφθονον, και κήπον, ευωδέστατον και πάγκαλον, της αρετής και της χάριτος, ην εκ Θεού πιστώσ είληφας, ικέτευε, του σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Τι σε νυν καλέσω Γεράσιμε; ευφροσύνην μοναστών, και γλυκασμόν μοναζουσών, μεσιτείαν ευσεβών, και ιερέων καλλονήν, φωστήρα, νοητόν φως απαστρέπτοντα, κρατήρα, θεία νάματα προχέοντα, της πολιτείας σου Άγιε, υπέρλαμπρε, και θεόπνευστε· ικέτευε, του σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Δόξα. Ήχος πλ. δ'

Τάδε είπεν ο Αββάς ταις Μοναστρίαις· τεκνία ειρηνεύετε εν εαυταίς και μη τα υψηλά φρονήτε· αλλά ταπεινώσατε εαυτάς, δια τον μέχρι και δούλου μορφής, ταπεινωθέντα δι ήμᾶς Χριστόν τον Θεόν ημών· το ιερόν αυτού πνεύμα παρέδωκεν· ο συνόν και συζών και συνδιαμέμον Χριστώ, πρέσβευε απαύτως, υπέρ ειρήνης του κόσμου, και σωτηρίας των ετησίως τελούντων την μνήμην αυτού.

Και νυν. Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τον Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού του υψίστου, σων οικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν των πταισμάτων, νυν τας ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Δοξολογία Μεγάλη και Απόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Εκκλησίας νέος αστήρ, ιερέων δόξα Μοναζόντων υπογραμμός, ασκητών λαμπρότης, της χάριτος δοχείον, προστάτης δε και σκέπη υμών Γεράσιμε.

Η/Υ ΠΗΓΗ:

Voutsinasilias.blogspot.gr

<http://voutsinasilias.blogspot.gr/2014/10/20.html>